

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **Potravinářská komora České republiky**, se sídlem Počernická 272/96, Malešice, 108 00 Praha, IČ: 63110652

zastoupeného: PricewaterhouseCoopers Česká republika, s.r.o., se sídlem Hvězdova 1734/2c, Praha 4, IČ: 61063029

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2017, č. j.: 29513/17/5300-22443-702189,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání v daňovém řízení podle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „daňový řád“), a potvrzena dvě rozhodnutí (platební výměry) Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 2. 11. 2015, čj. 6845686/15/2010-52521-109872 a čj. 6845217/15/2010-52521-109872. V daňovém řízení byly vydány dva platební výměry na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec 2014, kdy byl vyměřen nadměrný odpočet, a za zdaňovací období září 2014.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu, domáhal se jejich zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uplatnil tyto žalobní body, jimiž je soud při svém přezkumu vázán. Poukázal na rozsudek SDEU C-276/09 a Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. 8 Afs 71/2009, podle nichž je za splnění určitých podmínek nutno přistoupit ke společnému posouzení několika plnění jako jednoho, a to v situaci, kdy plnění nejsou samostatná (např. jedno z plnění představuje hlavní plnění a ostatní vedlejší, neboť nejsou pro zákazníka cílem), a v situaci, kdy několik plnění tvoří objektivně jediné nerozdělitelné hospodářské plnění, jehož rozdělení by bylo umělé. Není rozhodné, z jakých finančních prostředků daňový subjekt uhradil cenu za přijatá zdanitelná plnění (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2013, čj. 9 Afs 8/2013-42), kdy právní názor, že poskytnutí a přijetí dotace na činnost plátce je pouhým převodem finančních prostředků, byl dále potvrzen v další judikatuře Nejvyššího správního soudu. Pokud daňový subjekt přijme dotaci na svou činnost, neznamená to, že by nárok na odpočet daně mohl být uznán pouze v části nepokryté dotacemi za předpokladu, že zdanitelná plnění použije v rámci své ekonomické činnosti.

[3] Žalobce dále uváděl, že je zájmovým sdružením právnických osob z odvětví potravinářského a nápojového průmyslu a zpracovatelů zemědělské produkce, hlavní činností je ochrana a reprezentace zájmů podnikatelských subjektů českého potravinářského průmyslu, tato hlavní činnost není vykonávána jako hospodářská (ekonomická) činnost a jejím účelem není dosažení zisku, hlavní činnost je financována z členských příspěvků a ze zisku dosaženého z vedlejší činnosti (a dále z grantů, sponzorských darů apod.). Poukazuje na svou hlavní a vedlejší činnost, které cituje ze stanov. Podle stanov bude zisk z vedlejší činnosti použit hlavně pro financování hlavní činnosti, nákladů na vlastní správu a k financování rozvoje hospodářské vedlejší činnosti; vedlejší činnost je tak prováděná s cílem dosáhnout nějaký příjem nebo zisk. V projednávané věci je sporným nárok na odpočet daně z přidané hodnoty z přijatých plnění v souvislosti s realizací projektu č. 31 – propagačního programu spolufinancovaného Evropskou unií s názvem „Propagační kampaň pro EU systém kvality zemědělských produktů“, kdy žalobce uzavřel dne 27. 9. 2012 smlouvu o propagaci se Stáním zemědělským intervenčním fondem. Propagační kampaň byla rozvržena do tří fází, vlastní realizaci prováděla subdodavatelsky jiná společnost, náklady na služby této společnosti hradil žalobce z prostředků poskytnutých EU a SZIF, daň z přidané hodnoty pak hradil z vlastních zdrojů. Hlavním cílem propagační kampaně bylo zvýšení povědomí o výrobcích splňujících specifické kvalitativní požadavky stanovené předpisy EU. V rámci daňového řízení předložil propagační smlouvy mezi žalobcem a konkrétními výrobci potravin splňující tyto požadavky, předmětem smluv bylo poskytnutí reklamních služeb určitého typu (např. přímá podpora prodeje pro širokou veřejnost formou reklamních a informačních letáků, setkání se zástupci tisku, inzerce v periodickém tisku, televizní spot), smlouvy byly uzavřeny s odkazem na shora uvedenou propagační kampaň.

[4] Správce daně přiznal žalobci ve vztahu k plněním přijatým pro účely tohoto projektu nárok na odpočet daně pouze v poměrné výši, neboť zastává názor, že část těchto přijatých plnění, která byla hrazena z dotace, nebyla použita pro účely uskutečňování zdanitelných plnění v rámci ekonomické činnosti z důvodu absence úplaty. Podle názoru žalobce je za ekonomickou činnost ve smyslu zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o dani z přidané hodnoty“),

nutno považovat každou činnost vykonávanou soustavně subjekty v ust. § 5 odst. 2 tohoto zákona za účelem dosažení příjmů, a to bez ohledu na to, zda je nakonec skutečně jejím výsledkem dosažení očekávaných příjmů, či nikoliv. Zákon o dani z přidané hodnoty nevyžaduje pro vznik nároku na odpočet daně, aby hodnota zdanitelných plnění na výstupu převyšovala hodnotu plnění na vstupu, a daňový subjekt tak může ve výsledku dosáhnout i ztrátu, nebo výstupy realizovat s delším časovým odstupem. V případě projektu č. 031 žalobce obdržel úplatu od třetích osob, kterou žalovaný alokoval pouze k části přijatých zdanitelných plnění v rámci realizaci tohoto projektu, kdy se plnění projektu č. 031 skládá z řady oddělených samostatných plnění. Namítá, že tento závěr správce daně je v rozporu s judikaturou SDEU týkající se jednotnosti plnění, kdy SDEU dospěl k závěru, že plnění spočívající z hospodářského hlediska v poskytování jediné služby nemůže být uměle rozděleno, aby nebylo narušeno fungování systému daně z přidané hodnoty, a je třeba vzít v úvahu všechny okolnosti, za kterých došlo k dotčenému plnění. Podle názoru žalobce je nutné na propagační kampaň nahlížet jako na celek, tj. jediné nerozdělitelné hospodářské plnění, jehož rozdělení na jednotlivé výstupy by bylo umělé. Tento svůj závěr argumentačně opírá o tři okolnosti – uzavřená smlouva o propagaci svědčí tomu, že projekt č. 031 představuje jeden celistvý program a jeden hospodářský celek (realizace jednoho nedělitelného dotačního programu s definovaným účelem, cíli a časovým harmonogramem). Proto na jednotlivá plnění nelze nahlížet samostatně, neboť jejich samotná existence nedává logický a hospodářský smysl, přičemž vyhodnocení projektu je celistvé. Za druhé upozornil na uzavřené propagační smlouvy s třetími subjekty, v nichž bylo odkázáno na realizaci shora uvedeného programu, a plnění je tak pouze dílčí a součástí celistvého programu. Na základě propagačních smluv pak žalobce přijal plnění, tedy projekt č. 031 mu generoval příjem, proto závěr žalovaného v tom smyslu, že žalobce neprokázal, že přijatá zdanitelná plnění v souvislosti s realizací projektu z důvodu absence úplaty, nemůže obstát. Za třetí poukázal na to, že k realizaci propagačního programu přistoupil jako k jednomu celku, neboť jenom tak měl zajištěno financování většiny nákladů z dotace. Uzavírá tuto část žalobního bodu tak, že se jednalo o jedno jediné plnění, neboť dílčí plnění a úkony realizované žalobcem jsou tak těsně spojeny, že objektivně tvoří jediné nerozdělitelné hospodářské plnění, žalobce vykonával ekonomickou činnost v rámci realizace projektu č. 031 za úplatu, proto podmínka pro vznik nároku na odpočet daně byla splněna.

[5] V dalším žalobním bodě se žalobce dovolával dřívější správní praxe, kdy realizace projektu započala v roce 2012, přičemž správce daně před zahájením daňové kontroly v březnu 2015 oprávněnost nároku na odpočet opakovaně prověřoval a nárok uznal. Poukazuje na svou argumentaci v odvolání a stanovisko žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí, s nímž nesouhlasí, její vypořádání považuje za povrchní, neboť žalobce namítal konkrétní dřívější postupy správce daně a ty jsou navíc součástí správního spisu. Konkrétně v žalobě poukazuje na místní šetření ze září a prosince 2013, i to, že správce daně opakovaně nárok uznával v minulosti. Odkazuje rovněž na stanovisko Státního zemědělského intervenčního fondu z listopadu 2013, který nárok žalobce na odpočet daně výslovně zmiňuje. V této souvislosti poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. července 2009, čj. 6 Ads 88/2006-132.

[6] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž obsahově odkazoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navíc

k žalobním bodům uvedl, že projekt č. 031 slouží k propagaci výrobků a žalobce jej prováděl přes subdodavatele, o tom není sporu, stejně jako o tom, že plnění žalobce přijal. Nebyla však splněna další podmínka, kdy plnění nebyla použita v rámci ekonomických činností žalobce. Pokud mezi žalobcem a dalšími třetími subjekty proběhla úplata, pak u těchto plnění lze konstatovat, že je žalobce použil v rámci své ekonomické činnosti, u zbylé části poskytnutých služeb neproběhla žádná úplata, nebyl vystaven daňový doklad a žalobcem nebyla na výstupu uplatněna daň, nelze tak hovořit o ekonomické činnosti. Nesouhlasí s tím, jak žalobce interpretuje závěry z judikatury SDEU, kdy ty je možné využít tam, kde je zkoumán způsob zdanění služeb na výstupu, v tomto případě to však žalovaný nerozporoval (skutečnost, že žalobce poskytl některým členům službu za úplatu a jiným bez úplaty), u poskytnutých služeb bez úplaty však nejde o předmět daně. Proto posoudil plnění jako samostatná a každé podrobil jinému režimu zdanění. Uvedl, že v rámci systému daně z přidané hodnoty je předpokladem zdanitelných plnění skutečnost, že dojde k plnění mezi stranami, které zahrnuje ujednání o ceně nebo protihodnotě, pokud činnost poskytovatele spočívá výlučně v plnění bez přímého protiplnění, neexistuje zdanitelný základ a tato plnění nepodléhají dani z přidané hodnoty (žalovaný poukazuje na rozsudek SDEU ze dne 29. 10. 2009, C-246/08). I při smlouvách, které žalobce uzavřel s třetími subjekty, od nichž obdržel úplatu, se jedná o tři smluvní vztahy a plnění tak jsou samostatná. Ohledně žalobcem předloženého sdělení Státního zemědělského intervenčního fondu, ani to, které předložil v rámci odvolacího řízení z roku 2015, nelze osvědčit jako důkaz, že zákonné podmínky pro uznání nároku na odpočet daně byly splněny. Ve stanovisku je uvedeno, že žalobce splňuje kritéria daná nařízením Rady (ES) č. 3/2008 a Nařízením Komise (ES) č. 501/2008, a že je pro účely smlouvy o propagaci žadatelem o podporu a konečným příjemcem podpory. To však není předmětem sporu. Z vyjádření SZIF přiloženého k žalobě plyne, že celistvost plnění je dána smyslem a cílem plnění a odkazuje na čl. 4 odst. 2 písm. d) nařízení Komise (EU) č. 1144/2014; toto ustanovení však obecně hovoří o nákladu, který je možné financovat z prostředků Evropské unie, pokud je podle vnitrostátních předpisů bez nároku na odpočet a je hrazena jiným příjemcem, než osobou nepovinnou k dani. Předmětem tohoto řízení je však posouzení naplnění hmotněprávních podmínek na odpočet daně podle ust. § 72 a násl. zákona o dani z přidané hodnoty, nikoliv posouzení, jaké náklady na projekt č. 031 financoval žalobce z prostředků Evropské unie, resp. které náklady byly způsobilé k financování z těchto prostředků.

[7] Ohledně namítané nedodržené správní praxe žalovaný uvádí, že je irelevantní, jak byl nárok na odpočet daně v rámci projektu č. 031 posuzován v jiných zdaňovacích obdobích, a uvádí, že žalobce je oprávněn dovolávat se obdobného zacházení jako v předchozích případech, jen pokud byl předchozí postup správce daně v souladu s právními předpisy (poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2013, čj. 1 Afs 80/2013-40). Uvádí dále, že správní praxi, již by pro futuro byl vázán, nevytvořil a rovněž odkazuje na žalobcem zmíněné usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, z něhož však dospívá k opačnému závěru.

[8] V odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou uvedeny obdobné skutečnosti, na které upozorňoval žalovaný ve vyjádření k žalobě, proto je nadbytečné je opakovat, když předmět sporu je dostatečně vymezen.

[9] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[10] Podle ust. § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty: „Plátce je oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování (a) zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku, (b) plnění osvobozených od daně s nárokem na odpočet daně s místem plnění v tuzemsku, (c) plnění s místem plnění mimo tuzemsko, pokud by měl nárok na odpočet daně, jestliže by se uskutečnila s místem plnění v tuzemsku, (d) plnění uvedených v § 54 odst. 1 písm. a) až j), l) až u) a y) a v § 55 s místem plnění ve třetí zemi, nebo pokud jsou taková plnění přímo spojena s vývozem zboží, nebo (e) plnění uvedených v § 13 odst. 8 písm. a), b), d) a e) a v § 14 odst. 5.“.

[11] Podle ust. § 72 odst. 6 zákona o dani z přidané hodnoty: „Použije-li plátce přijaté zdanitelné plnění jak pro účely, které zakládají nárok na odpočet daně, tak pro jiné účely, je oprávněn uplatnit nárok na odpočet daně jen v části připadající na použití s nárokem na odpočet daně (dále jen „odpočet daně v částečné výši“), pokud zákon nestanoví jinak. Příslušná výše odpočtu daně v částečné výši se stanoví postupem podle § 75 nebo 76.“.

[12] V souzené věci je mezi účastníky zásadní rozpor v tom, že žalovaný připouští odpočet daně pouze v poměrné výši a to v tom rozsahu, kdy za poskytnutí služeb žalobce požadoval úplatu, v ostatních případech tento odpočet neumožňuje s tím, že žalobce nenaplnil podmínku úplaty za službu, čímž není splněna definice použití v jeho ekonomické činnosti.

[13] Proti tomuto závěru žalobce zásadně brojí tím, že žalovaný nepřipustně rozděluje plnění a že z hlediska principu jednotnosti plnění pro účely daně z přidané hodnoty je nutné celou činnost žalobce posuzovat jako jeden celek, když poskytnutá dotace byla použita na jeden účel, který byl vymezen i ve smlouvách se třetími osobami, které byly předmětem úplaty za služby.

[14] Žalobce uvádí, že jeho právní názor a argumentaci podporuje jak jím i žalovaným zmíněný rozsudek SDEU ve věci C-276/09 a následně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2013, čj. 9 Afs 8/2013-42, který ve své argumentaci využívají oba účastníci. Podle názoru městského soudu tato judikatura přímo zde posuzovaný případ neřeší, pouze vymezuje okolnost, že poskytnutí dotace je pouhým převodem finančních prostředků, což však pro danou věc podle názoru soudu není příliš rozhodující. Tato judikatura podle názoru soudu zároveň stanovila i další vodítka pro výklad na situace, v níž je žalobce, kdy ten má příjmy jak z dotací, tak z vlastní ekonomické činnosti. Soud uvádí, že podle jeho názoru tento rozsudek nikde nevyslovil závěr, že by poskytnutá dotace v rámci jednoho dotačního titulu a svého účelu byla ve smyslu nároku na odpočet daně jedním plněním, které všechna taková plnění kryje, určuje souhrnně jejich daňový charakter bez ohledu na to, zda jsou jednotlivá plnění od třetích osob využita v ekonomické činnosti. Podle názoru soudu tento rozsudek podporuje výklad

provedený žalovaným, tedy že plátce má nárok na odpočet daně z přidané hodnoty pouze u těch plnění, kde jsou prokázány podmínky použití v rámci ekonomických činností, které v sobě nesou prvky soustavnosti a úplaty.

[15] Pokud žalobce uvádí seznam svých hlavních a vedlejších činností, pro shora uvedený závěr je taková skutečnost podle názoru soudu nerozhodná. Totéž lze uvést i ohledně okolností a předmětu uzavřené smlouvy o propagaci, neboť tyto okolnosti se vztahují k poskytnutí dotace, což z hlediska daně z přidané hodnoty není sporná otázka, a jejich vztahování k dalším přijatým plněním není možné hodnotit pouze z tohoto hlediska. Podle názoru soudu závěr správce daně, že je nutné posuzovat z hledisek ust. § 72 odst. 1 a násl. zákona o dani z přidané hodnoty jednotlivá dílčí plnění, má oporu ve shora uvedeném závěru, kdy nárok na odpočet daně vzniká pouze v těch případech, kdy je plnění použito pro ekonomickou činnost. Výklad provedený žalobcem podle názoru soudu by jej nedůvodně daňově zvýhodňoval, neboť by měl nárok na odpočet daně i u plnění, která nepoužil pro svou ekonomickou činnost, kterou nelze posuzovat ve svém souhrnu, ale v jeho případě rozdělit na úplatná a bezúplatná plnění ve smyslu posouzení daňového režimu podle zákona o dani z přidané hodnoty.

[16] Žalobce pro podporu svého právního názoru uvádí, že argumentace správce daně pomíjí závěry týkající se jednotnosti plnění pro účely daně z přidané hodnoty. Podle názoru soudu však právě ta jednotnost plnění v daném případě nebyla dána ze shora uvedených důvodů, proto není možné argumentovat nedodržením principu, který v předmětné věci nebyl shledán. Žalobce pro podporu své argumentace dále uvádí tři okolnosti, kterými jej zdůvodňuje. Prvním je uzavřená smlouva o propagaci, kdy uvádí, že je z ní patrné, že projekt č. 031 představuje jeden celistvý program a hospodářský celek, který má jednotně definovaný účel a cíle i časový harmonogram. Z toho uvádí, že musí vyplývat, že na jednotlivá plnění nelze nahlížet samostatně, neboť jejich samostatná existence nedává logický a hospodářský smysl. Soud s takovým názorem nesouhlasí, neboť žalobce vykládá souvislost a hospodářský cíl příliš široce ve vztahu k nároku na odpočet daně z přidané hodnoty. Ačkoliv účel a cíl propagace podle tohoto projektu je jediný, neznamená to, že by všechna žalobcem prováděná činnost splňovala definici ekonomické činnosti, jak bylo uvedeno shora. Podle názoru soudu je takový výklad velice široký a ve svém následku by došlo k porušení principu neutrality daně z přidané hodnoty, neboť u spotřebitele by docházelo ke spotřebě plnění, která nejsou daní z přidané hodnoty zatížena, jak uváděl i žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí. Pro takový postup podle názoru soudu samotný účel poskytnuté dotace včetně jeho časového harmonogramu a cíle programu nepostačuje, neboť právě takové jednotné posouzení by ve svém důsledku vedlo ke spotřebování části služeb konečným spotřebitelem bez daňového zatížení.

[17] Druhou okolností jsou podle názoru žalobce uzavřené smlouvy s třetími subjekty, kdy poukazuje na to, že na jejich základě přijal úplatu. To však není mezi účastníky sporné, v této části správce daně uznal žalobci příslušnou část odpočtu, proto zde není žádná sporná otázka k posouzení.

[18] Třetí okolností je podle názoru žalobce koncepce dotačního programu, kdy žalobce opětovně poukazuje již na vznesené argumenty, které podle názoru soudu nejsou důvodné, neboť se nejedná o jedno nedílné plnění, jak bylo již shora uvedeno. Stejně jako

žalovaný má soud za to, že cíl nebo koncepce dotačního programu není natolik dominantní, aby určil charakter jednotlivých nároků na odpočet ve svém souhrnu, bez rozlišení ekonomických činností žalobce.

[19] V dalším žalobním bodě žalobce namítá nedostatečnou vázanost správce daně předchozí praxí a namítá, že v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí byl tento jeho odvolací důvod povrchně řešen. V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je tento jeho odvolací důvod rozebrán v odstavci 47, kdy je mj. hodnoceno i to, že žalobce formuloval tento odvolací bod pouze v obecné rovině, a proto je na něj obecně reagováno. Soud uvádí, že v daňovém řízení je odvolací řízení ovládáno zásadou konkrétního uvedení odvolacích důvodů (ust. § 112 odst. 1 písm. d) daňového řádu), jemuž odpovídá povinnost odvolacího orgánu vypořádat tyto důvody podle ust. § 114 odst. 2 daňového řádu. V daném případě soud připouští, že nebylo konkrétně reagováno na odvolací tvrzení týkající se prověřování daně z přidané hodnoty za červen 2013 a září 2013, kdy žalobce odkazoval na přesně specifikovaný protokol o místním šetření, a konstatován postup správce daně v těchto zdaňovacích obdobích. V tomto směru je odůvodnění napadeného správního rozhodnutí nedostatečné a neodráží plně obsah odvolacího důvodu. Nicméně, i po tomto zjištění, s ohledem na celkové posouzení důvodnosti námítky správní praxe správce daně, soud uvádí, že tato vada odůvodnění napadeného rozhodnutí je pouze marginální a pro posouzení věci v celém jejím souhrnu není důvodná. Proto zde z tohoto důvodu není dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

[20] Ohledně samotného věcného posouzení této námítky se soud přiklonil k názoru správce daně, že námitka ohledně dodržování předchozí správní praxe může být úspěšná pouze tehdy, pokud taková předchozí správní praxe byla v souladu se zákonem (žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2003, čj. 1 Afs 80/2013-40, který se skutkově rovněž týkal předchozích zdaňovacích období). V tomto konkrétním případě podle názoru soudu je výklad provedený správcem daně v souladu se zákonem, a proto odchýlení se od předchozího postupu správce daně je namístě a je zdůvodněno. V této souvislosti je nutné upozornit na prekluzivní lhůty podle daňového řádu a možnost správce daně svou předchozí správní praxi změnit, kdy pro uplynutí těchto lhůt takový postup v předchozích zdaňovacích obdobích již není možný. Proto ačkoliv takový postup ze strany správce daně není možné změnit z důvodu uplynutí času, neznamená to ještě bez dalšího, že takový postup do budoucna není možný. Pokud žalobce poukazoval na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. července 2009, čj. 6 Ads 88/2006-132, pak podle názoru soudu v tomto případě byly tyto požadavky splněny. Změna výkladu je činěna do budoucna, a je z odůvodnění rozhodnutí dostatečně konkrétně určeno, jaký výklad na zjištěný skutkový stav bude správce daně nadále zastávat.

[21] Ohledně žalobního bodu, kde žalobce poukazoval na stanovisko Státního zemědělského intervenčního fondu z roku 2013 (a z roku 2015, které přikládal v odvolání), pak zde uvedený názor není pro posouzení této věci bezezbytku přiléhavý, neboť hodnotí plnění kritérií unijního práva pro přiznání podpory. Toto vyjádření odkazuje na čl. 4 odst. 2 písm. d) nařízení Komise 2015/1829, které zní: „*Kategorie nákladů, které jsou považovány za způsobilé pro financování Unió, jsou stanoveny ve výzvách k předkládání návrhů podle čl. 8*

odst. 2 nařízení (EU) č. 1144/2014. Způsobilé jsou nicméně tyto kategorie nákladů: ... (d) daň z přidané hodnoty (DPH), pokud je bez nároku na odpočet podle platných vnitrostátních právních předpisů o DPH a pokud ji hrađí jiný příjemce než osoba nepovinná k dani podle čl. 13 odst. 1 prvního pododstavce směrnice Rady 2006/112/ES (14);...“. V tomto případě se posuzuje nárok na odpočet daně ve smyslu použití plnění v rámci ekonomických činností žalobce, nikoliv náklady na příslušný projekt č. 031, tedy jeho financování, které postupem správce daně v tomto řízení nijak zpochybněno nebylo. Podle názoru soudu z tohoto ustanovení nijak nevyplývá, že by správce daně nemohl při prověřování nároku na odpočet daně postupovat podle obecných pravidel podle zákona o dani z přidané hodnoty.

[22] Soud pro úplnost uvádí, že stanovisko SZIF z roku 2013 neprováděl k důkazu, neboť obsahuje v podstatě totéž stanovisko, jako stanovisko SZIF z roku 2015, které je součástí správního spisu a z něhož vycházel i žalovaný v odvolacím řízení.

[23] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[24] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[25] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 15. října 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu